

תפ"ח 30215/06/13 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, ר א

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 30215-06-13 מדינת ישראל נ' א

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

ע"י ב"כ עו"ד גב' ע. ברנסון

נגד

הנאשם

ר א

ע"י ב"כ עוה"ד ל. ו-י. דדון

גזר דין

איסור פרסום:

אנו אוסרים פרסום שמות המתלוננים בתיק זה וכל פרט מזהה לגביהם.

כללי:

עמוד 1

1. ביום 16/6/13 הוגש נגד הנאשם כתב אישום ובו הואשם ברצח אמו, ניסיון לרצח של חברתו ובשתי עבירות של חבלה מחמירה כלפי שני מתלוננים נוספים.

2. ביום 19/10/14, לאחר שנשמעו כל הראיות ונותרה רק עדות פסיכיאטר מטעם ההגנה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון (סומן "ב") במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן (סומן "א") (להלן: "כתב האישום").

3. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום והורשע בביצוע העבירות הבאות:

רצח - לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין.

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין.

פציעה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין.

4. בנוסף, הצדדים הגיעו להסדר בדבר עונש מוסכם שעיקרו - למרות ההרשעה בעבירת רצח - "עונש מופחת", לפי סעיף 300א. לחוק העונשין, המעניק לבית המשפט את הסמכות לגזור, על מי שהורשע בעבירת רצח, עונש שאינו עונש החובה של מאסר עולם הנקוב בצידה של עבירת הרצח.

5. על פי הסדר הטיעון עתרו הצדדים במשותף כי על הנאשם יגזרו העונשים הבאים:

(א) בגין עבירת הרצח - 15 שנות מאסר בפועל.

(ב) בגין העבירה של ניסיון לרצח - 10 שנות מאסר בפועל, מתוכן 8 שנים לריצוי במצטבר לעונש המאסר בגין עבירת הרצח, ושנתיים לריצוי באופן חופף.

(ג) בגין העבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות - 4 שנות מאסר בפועל לריצוי באופן חופף לעונש המאסר הנ"ל.

(ד) דהיינו, הצדדים ביקשו לגזור על הנאשם 23 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו 27/5/13, בנוסף למאסר מותנה ותשלום פיצויים למתלוננים.

(ה) הצדדים עתרו כי הנאשם יחויב לשלם פיצויים לגב' ש'י', שהייתה חברתו של הנאשם (להלן: "המתלוננת") בסך של 45,000 ₪, וגובה הפיצויים לגבי המתלוננים הנוספים, מר א'ש' ומר א'ח' (להלן: "המתלוננים"), הושאר לקביעת בית המשפט.

(ו) הצדדים לא הגיעו להסכם בדבר מועדי תשלום הפיצויים וב"כ הנאשם עתר לקבוע מועדי

עמוד 2

תשלום רבים ככל האפשר.

עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם:

6. (א) בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג.
- (ב) ב א ילידת 1955 (להלן: "המנוחה") היתה אמו של הנאשם. המנוחה התגוררה עובר להירצחה בדירתה ... (להלן: "הדירה").
- (ג) בתאריך 27.5.13 בשעות הצהריים, שוחררה המנוחה מאשפוז בבית החולים רמב"ם בחיפה, והנאשם יחד עם המתלוננת הסיעו אותה ברכבו של הנאשם מסוג ... (להלן: "הרכב"), לדירתה, שם שהו במחיצתה.
- (ד) סמוך לשעה 14:30, לאחר שהחליט להמית את המתלוננת, יצא הנאשם מן הדירה, ניגש אל המחסן, שם הצטייד בפגיון (להלן: "הפגיון") וחזר אל הדירה.
- (ה) הנאשם נכנס אל חדר השינה, התיישב על המיטה כשהוא מסתיר את הפגיון מאחורי גבו, וקרא למתלוננת אשר נכנסה אל חדר השינה ולבקשת הנאשם סגרה את הדלת. המתלוננת שראתה כי הנאשם מסתיר דבר מה מאחורי גבו שאלה אותו מה הוא מחזיק בידו, ואז שלף הנאשם את הפגיון ודקר אותה דקירה אחת בחזה בכוונה להמיתה. המתלוננת נמלטה מן החדר ורצה אל המנוחה ששכבה על הספה בסלון, תוך שהיא צועקת "ב הוא רוצח אותי, הוא דקר אותי".
- הנאשם רדף אחרי המתלוננת והמשיך לדקור אותה מספר דקירות, בכוונה להמיתה. המנוחה צעקה לעבר הנאשם שיחדל ממעשיו, ואז דקר הנאשם את המנוחה דקירה אחת בבטנה והיא ברחה מן הדירה תוך שהיא צועקת לעזרה.
- (ו) בשלב זה ניגש הנאשם אל המטבח, הניח את הפגיון על השיש, נטל מהמטבח סכין (להלן: "הסכין"), ועזב את הדירה.
- (ז) כשהסכין ברשותו, נמלט הנאשם מן המקום כשהוא נוהג ברכב. בהגיעו לרחוב ..., התנגש הנאשם עם רכבו ברכב ... נהוג בידי א'ש', שהיה אותה עת בעצירה מלאה, כשלפניו מכוניות נוספות שהיו בעצירה, בשל אור אדום ברמזור בכון נסיעתו.
- (ח) הנאשם וא'ש' יצאו כל אחד מרכבו, ולאחר חילופי דברים קצרים, נטל הנאשם מרכבו את הסכין ודקר באמצעותו את א'ש' בבטנו. לאחר מכן ברח הנאשם רגלית ממקום ההתנגשות לכוון שדות סמוכים (להלן: "השדות").
- (ט) בדרכו, הגיע הנאשם לחצר בניין שבבניה ברח' זבולון 101 בקרית אתא, והבחין בא'ח' שהיה בחצר הבניין. הנאשם ניגש אל א'ח' ודקר אותו בחזהו באמצעות הסכין, שלא כדיון, ולאחר מכן המשיך בבריחתו לכיוון השדות, שם הסתתר עד שאותר על ידי המשטרה ונעצר.
- (י) לאחר שהנאשם דקר את המנוחה ואת המתלוננת, גרם לעצמו במהלך בריחתו, באמצעות הסכין, לחתך בפרק כף ידו וכן לשריטות נוספות.
- (יא) המנוחה הובהלה לבית חולים וכעבור שעותיים לערך נפטרה מאיבוד דם נרחב כתוצאה

מהדקירה שדקר אותה הנאשם, שחדרה לכבד. כן נגרמו למנוחה פצעי חתך ופצעי שפשוף בזרוע ובאמה השמאלית.

(יב) הדקירה שדקר הנאשם את המתלוננת בחזה גרמה לה לפצע עמוק מתחת

לקטיפואיד עם תפליט פריקרדיאלי והיא אושפזה בבית החולים בין התאריכים 27.5.13 - 3.6.13. כמו כן נגרמו לה שתי דקירות בירך ימין, אחת בכף יד ימין ואחת ביד שמאל.

(יג) כתוצאה מהדקירה שדקר הנאשם את א'ח' נגרמה לו דקירה בבית חזה ימני תחתון

עם חזה אויר משמאל ופגיעה בכבד והוא אושפז בבית חולים מיום 27.5.13 עד ליום 30.5.13.

(יד) כתוצאה מהדקירה שדקר הנאשם את א'ש' נגרם לו חתך במרכז החזה ובוצעה סגירה

של החתך בסיכות.

(טו) במעשיו המתוארים לעיל -

(1) גרם הנאשם במזיד, במעשה אסור, למות אמו.

(2) ניסה הנאשם שלא כדין לגרום למות המתלוננת.

(3) גרם הנאשם לא'ח' חבלה חמורה, ופצע את א'ש', שלא כדין, בנסיבות מחמירות

המתבטאות בשימוש בסכין.

הראיות

הראיות מטעם המאשימה

7. בתחילה הוגשה בתיק זה חוות דעתו של ד"ר בוריס ראוכברגר, מנהל מחלקה ב"מרכז לבריאות הנפש

- שער מנשה" (להלן: "בית החולים"), אשר ניתנה בתום הסתכלות ממושכת בנאשם, ולפיה:

"...הנאשם אינו חולה נפש במובן המשפטי של המונח, אלא בעל אישיות עם קווים נרקיסיסטיים מובהקים. במצבו הנפשי הנוכחי מבין היטב משמעות המעשים בהם הוא מואשם, יכול לתקשר בצורה קונסטרוקטיבית עם עורך דינו ועם שאר המשתתפים בדיוני בית המשפט, יכול לעקוב אחר ההליך המשפטי ויכול לעמוד לדין. בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו בתיק הפלילי לא היה שרוי במצב פסיכוטי, היה יכול להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור, ומנקודת מבט פסיכיאטרית היה אחראי למעשיו".

למרות האמור לעיל, קבע ד"ר ראוכברגר כי הנאשם אינו זקוק למעקב או טיפול פסיכיאטרי, אך קיימת סכנה לאובדנות או לפגיעה עצמית ועל כן יש לשמור עליו בתנאים מתאימים כדי למנוע ממנו התאבדות.

לאחר שד"ר ראוכברגר העיד בבית המשפט ותמך בחוות דעתו הנ"ל במהלך עדותו, הועמדה לעיונו חוות דעתו של מומחה ההגנה. בהמשך לכך, ביום 15/10/14 הגיש ד"ר ראוכברגר חוות דעת נוספת (ט/2), לפיה, לאחר

עיון נוסף בכל החומר הרפואי המצוי בתיקו של הנאשם, הגיע למסקנה כי:

"בתקופה הרלוונטית למעשיו, חודש מאי 2013, מר ר א היה שרוי במצב דכאוני תגובתי על רקע הפרעת אישיות נרקיסיסטית, אישיות שספגה פגיעה נרקיסיסטית חמורה (כישלונותיו הרבים הן בתחום הכלכלי, הן ביחסים הבינאישיים במקומות העבודה השונים ובמילואים והן ביחסיו עם חברתו לחיים ועם אמו). במצב זה הוגבלה יכולתו הנפשית להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו ולהימנע מעשיית המעשה. על פי האמור לעיל, אני סבור שבמקרה הנדון ניתן להפעיל את סעיף 300א.א (א) לחוק העונשין".

עוד הוגש מטעם המאשימה "תצהיר נפגעת עבירה" בעניינה של המתלוננת (ט/1), אליו צורפו מסמכים רפואיים ותמונות, מהם ניתן ללמוד על הטיפול הרפואי שעברה, על סבלה, הטראומה שחוותה ועדיין חווה, רצונה לבצע ניתוח פלסטי שיסייע בהעלמת צלקותיה הפיזיות והיזקקותה לטיפול נפשי, כדי לעזור בהסרת "צלקותיה" הנפשיות הנובעות מהמעשה הנורא אותו חוותה, לרבות הדקירות והאשפוז שהיו מנת חלקה.

הראיות מטעם ההגנה

8. הואיל וב"כ הנאשם הגיעו להסכמה, כאמור, על מרבית מרכיבי הענישה שיושגו על הנאשם ונותרה במחלוקת שאלת גובה הפיצויים שישולמו למתלוננים א'ש' ו- א'ח' ומועדי תשלומם, העיד מטעם ההגנה אחיו של הנאשם, מר ח א, אשר היטיב לתאר את המשפחה כמשפחה נורמטיבית, אנשים הלומדים ועמלים למחייתם שהסבל בגין מעשי הנאשם שרצח את אמם מלווה אותם בכל רגע, ואשר לדבריו, נטל תשלום הפיצויים נופל עליהם. העד ביקש שנתחשב בנאשם וכן ביקש שנתחשב בקביעת גובה הפיצויים שישולמו למתלוננים, בעובדה כי אלה ישולמו ע"י המשפחה ועל כן, כדי שלא תקרוס כלכלית, ביקש כי נקבע שהפיצויים ישולמו במספר תשלומים רב, ככל האפשר.

טיעוני ב"כ הצדדים

טיעוני ב"כ המאשימה

9. בטיעוניה בכתב המפורטים כדבעי (ט/3), נימקה ב"כ המאשימה, את הטעמים שהביאו את המאשימה להסכים להסדר הטיעון שפרטיו פורטו לעיל ובעיקר נוכח מצבו הנפשי של הנאשם אשר קרוב לסייג של אי שפיות. לגבי המתלוננת, ביקשה כי הפיצויים ישולמו בהקדם, כדי לאפשר לה לבצע ניתוח פלסטי, כאמור.

לדברי ב"כ המאשימה, מדובר בהסדר טיעון ראוי אליו הגיעו הצדדים "לאחר מחשבה רבה", המצוי במתחם העונש ההולם, ובעיקר תואם הוא את "הלכת האיזון" שנקבעה ע"י בית המשפט העליון,

המצדיקה כיבוד ההסדר, וזאת בשל המצב הנפשי של הנאשם. ב"כ המאשימה הטעימה כי מעשי הנאשם גרמו לטרגדיה נוראית למתלוננים ולבני משפחת הנאשם, והפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית. עם זאת, טענתה העיקרית היא שמדובר בתיק מורכב שנסיבותיו חריגות ומיוחדות בעיקר בכל הנוגע לנאשם, המצדיקות "עונש מופחת", הסוטה מעונש מאסר העולם, הקבוע לצד עבירת רצח.

טיעוני ב"כ הנאשם

10. בטיעוניהם בכתב (1/ס) ובעל פה, טענו הסיניגורים כל שניתן לטעון למען מרשם ולא השאירו אבן שלא הפכוה. כאמור, הואיל ורוב מרכיבי הענישה מוסכמים על הצדדים, התרכז טיעונם במצבה הרגשי, ובמיוחד מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, דהיינו אחי הנאשם, וביקשו כי סכום הפיצוי שיושת על הנאשם לטובת שני המתלוננים, בנוסף לסכום של 45,000 ₪ שמוסכם על הצדדים כי יש לחייב את הנאשם לשלמו בגין הנזק למתלוננת, יחולק לתשלומים רבים ומאוחרים ככל הניתן, על מנת לאפשר לבני המשפחה, אשר גם הם נפגעו ונשארו ללא אם שהנאשם רצחה, להמשיך ולתפקד ולפרנס את בני ביתם. לטענתם, נטל תשלום הפיצויים בשל מאסרו הארוך של הנאשם, נופל רק עליהם.

דין

11. סעיפים 40ב., 40ג. ו-40ט. לחוק העונשין הם הסעיפים העיקריים העוסקים בקביעת מתחם העונש ההולם.

בסעיף 40ב. לחוק העונשין קבע המחוקק את "העיקרון המנחה" בענישה שהינו "...קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

12. סעיף 40ג. לחוק העונשין מורה לבית המשפט לקבוע "מתחם עונש הולם" למעשה העבירה בהתאם "לעיקרון המנחה", ולשם כך עליו להתחשב "...בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט".

13. בבואנו לבחון את ה"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", שהעיקריות בהן מפורטות בסעיף 40ט. לחוק העונשין, (בית המשפט מוסמך לפי סעיף 40יב. לחוק העונשין לשקול גם נסיבות נוספות לצורך קביעת "מתחם העונש ההולם" וגם לצורך קביעת "העונש המתאים" בתוך המתחם), ניתן לקבוע שעל אף חלקו הבלעדי של הנאשם בעבירה והנזקים העצומים שגרם במעשיו, הרי שלא מדובר בתכנון מורכב ומסובך מבעוד מועד של העבירות, אלא ברצף מעשי אלימות שנעשו באופן פתאומי ולא מתוכנן, תחת השפעת מצבו הנפשי הפגוע, ובעיקר יש להתחשב בסעיפים 40ט.א(7) ו-9 לחוק העונשין העוסקים ב"יכולתו של הנאשם להמנע מן המעשה ולמידת השליטה על מעשהו..." ו"הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה' 1" לחוק העונשין.

14. בשל חשיבותם המירבית של הערכים החברתיים, בהם פגע הנאשם במעשיו החמורים, דהיינו קדושת החיים והגוף, שמירת הציבור ובטחונו והמתת הוֹרָה, קבע המחוקק בגין עבירת הרצח לבדה, עונש מאסר עולם חובה. (בהקשר זה נציין כי הנאשם הואשם ברצח אמו לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין שאינו דורש "כוונה תחילה" ודי במחשבה פלילית מסוג "זדון"). ב"כ המאשימה סברה כי ביצוע רצח "בזדון" ולא "בכוונה תחילה" דהיינו, מחשבה פלילית נמוכה יותר, מהווה גם הוא נימוק המצדיק קבלת הסדר הטיעון.

במקרה זה, גם בגין העבירות הנוספות של ניסיון לרצח וחבלה חמורה ופגיעה בנסיבות מחמירות קבע המחוקק עונשים מירביים חמורים ביותר המצטברים ל- 40 שנות מאסר. בית המשפט העליון קבע אף הוא, במספר רב של פסקי דין, כי מי שביצע עבירות אלימות במהלכן קופדו חיי אדם יש להענישו בחומרה רבה תוך הדגשת קדושת החיים כערך עליון:

"קדושת החיים היא שהניעה את המחוקק לקבוע עונש של מאסר עולם - חובה - לצידה של עבירת הרצח; ...השמירה על קדושת החיים - לרבות קביעתה של קדושה זו בהכרת הכל היא העומדת בראש תכליות הענישה, במקום שמדובר בנטילת חיי אדם. ועל בית המשפט לשוות זאת לנגד עיניו בגזרו את הדין בעבירות רצח והריגה..." ע"פ 4419/95 **שחר חדד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 752; וראו גם ע"פ 8314/03 **רג'אח שיהאד בן עווד נ' מדינת ישראל** (7.6.05).

כך גם נפסק בע"פ 7147/96 **אזואלוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב(2) 412 לאמור: "יידע הציבור, יידעו עבריינים פוטנציאליים ויידע המערער כי נטילת חיי אדם היא מן החמורה שבעבירות. יש למצות את הדין עם הנאשם באופן שיבטא את הערכת החברה לחיי אדם כערך עליון, את סלידתה ושאת נפשה ממעשיו ואת חוסר נכונותה להתייחס בסלחנות כלפי מי שנתן דרור לעצמו לחסל את חשבונותיו..."

15. גם לשאר עבירות האלימות החמורות אשר ביצע הנאשם - בנסותו לרצוח את חברתו, בחובלו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות במתלונן אחד, בו פגש הנאשם באקראי, ובפוצעו בנסיבות מחמירות את המתלונן השני, שגם הוא שהה לתומו במקום עבודתו, הכל באמצעות פגיון וסכין נוסף - התייחס ביהמ"ש העליון בחומרה רבה והנחה את בתי המשפט להעניש את העבריינים המבצעים אותן בחומרה:

"נמצא לנו כי תת תרבות הסכין החלה לפשוט במקומותינו בשנים האחרונות, ומספר האירועים בהם משמשת סכין לפתרונם של חילוקי דעות, כביכול, מתרבה והולך. דומה התופעה בעיניי לחיידק שצנח אל כדור הארץ ממקומות רחוקים בחלל. בני אדם שעל פני כדור הארץ אין בגופם חיסון טבעי כנגד אותו חיידק, והמגיפה פושה במחנה. מחובתם של בתי המשפט, כך דומה עלי, להעלות תרומתם לחיסון האוכלוסייה מפני אותו חיידק רע שאנו ניגפים בפניו...". (בש"פ 2181/94 **איליה מיכאלי נ' מדינת ישראל** (22.4.94)).

16. הואיל ואין כל בני האדם שווים בנפשם וברוחם, ומתוך הכרה בכך שמהלכים בינינו אנשים הסובלים מהפרעות נפשיות חמורות וממחלות נפש שונות, ולעיתים אינם מבינים את אשר הם עושים ואת הפסול במעשיהם, או אינם יכולים להימנע מעשייתם, ובלשון פשוטה, אינם מבדילים בין מותר ואסור ובין טוב

רע, ואינם יכולים לגבש "מחשבה פלילית", הכיר המחוקק בצורך לפטור אותם מאחריות פלילית בשל מחלת הנפש ממנה הם סובלים (סעיף 34ח. לחוק העונשין).

17. אולם, בכך לא סגי. המחוקק הכיר גם בקיומם של בני אדם אשר סובלים מהפרעה נפשית חמורה או ליקוי בכושרם השכלי, אשר בשל כך **הוגבלה יכולתם במידה ניכרת**, אך לא עד כדי "חוסר יכולת של ממש", (כאמור בסעיף 40ט.9 לחוק העונשין), להבין את מעשיהם או את הפסול בהם, או להימנע מעשייתם.

לגבי אלה - מאותם נימוקים של מוגבלות היכולת לגבש מחשבה פלילית - אף כי המחוקק לא הורה לפטור אותם כליל מאחריותם הפלילית למעשיהם ומענישתם, איפשר הוא לחרוג מעונש החובה של מאסר עולם, משהורשעו בעבירת הרצח, ולהענישם בעונש מופחת, וכן גם להקל בדינם בשל קרבתם לסייג של אי שפיות בעבירות שאינן רצח. (סעיף 40ט.9 לחוק העונשין), זאת משום פגיעה בתחושת הצדק והמוסר אם יענשו בחומרה, בשל מצבם הנפשי, כאמור.

הצדדים הסכימו, תוך הסתמכות על חוות דעתו האחרונה של ד"ר ראובברגר (2/ט) כי יש לגזור במקרה זה "עונש מופחת" בגין עבירת הרצח. **משהסכימו הצדדים** כי יש לגזור על הנאשם "עונש מופחת" לפי סעיף 300א. לחוק העונשין, המשמעות היא על פי האמור בסעיף זה, כי "בשל הפרעה נפשית חמורה... **הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת**, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש, כאמור בסעיף 34ח. - (1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול במעשהו; או (2) להימנע מעשיית המעשה".

18. עוד עולה מפסיקת בית המשפט העליון, כי על אף קיומו של הסדר טיעון הכולל עונש מוסכם ולא רק "טווח ענישה", אין בית המשפט פטור מן הצורך לקבוע, בטרם יגזור את הדין על פי הסדר הטיעון או תוך חריגה ממנו, "מתחם עונש הולם".

19. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם ומשהורשע הנאשם בביצוע מספר עבירות, על ביהמ"ש לקבוע תחילה האם מדובר "באירוע" אחד או מספר אירועים.

אנו סבורים כי במקרה זה מדובר בשלושה אירועים.

בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14), נפסק לאחרונה בדעת רוב, כי הקביעה אם מדובר במספר "אירועים" או "באירוע" אחד שבו מספר "מעשים", תיעשה לפי מבחן "הקשר ההדוק" בין המעשים. בענייננו, מדובר במעשים נפרדים שנעשו אמנם בפרק זמן קצר, אך כלפי אנשים שונים ובמרווחי זמן שונים, וייתכן שהסיבה לפגיעה בכל אחד מהם נובעת ממניעים שונים שהקשר ביניהם אינו כה הדוק, ומכאן שמדובר באירועים שונים ולא באירוע אחד במסגרתו נעשו "מעשים" שונים.

קדושת חייו ושלמות גופו של כל אדם מצדיקה קביעה שמדובר באירועים שונים, גם אם מן הבחינה "הצורנית" מדובר במספר מעשים וזאת לפי המבחן "המוסרי". למעשה, ב"כ הצדדים הסכימו לכך בהציעם לביהמ"ש

לקבוע כי מדובר ב-3 "אירועים" המצדיקים קביעת עונשים נפרדים לכל אירוע. (בית המשפט העליון קבע גישה זאת אף בטרם חוקק תיקון 113 לחוק העונשין, כשהתייחס לשאלה האם רצח של מספר אנשים ברצף אחד של ירי אוטומטי, מהווה "מעשה" אחד או מספר "מעשים" וזאת בשל קדושת חייו של כל אדם בנפרד. (ע"פ 1742/91 עמי פופר נ' מדינת ישראל (4.12.97)).

20. בטרם נקבע את מתחמי העונש ההולם לשלושת האירועים, ראוי להדגיש כי אחת הנסיבות שהמחוקק הורה להתחשב בה לצורך זה, הינה "הקרבה לסייג לאחריות פלילית", (סעיף 40ט.9) לחוק העונשין), ובענייננו, זאת הנסיבה המרכזית, ואף נכון יותר לומר הבלעדית, שהביאה את הצדדים לכרות את הסדר הטיעון. כאמור, נסיבה זו משפיעה לא רק על מתחם העונש (המופחת) ההולם לגבי עבירת הרצח, אלא גם לגבי שאר העבירות בהן הורשע הנאשם.

21. בשל האמור לעיל, לאחר ששקלנו את נסיבותיו המיוחדות של המקרה, לרבות מצבו הנפשי המיוחד של הנאשם, ובהקשר לכך את מידת אשמו, תוך התייחסות לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה, אנו סבורים כי במקרה מיוחד זה - שאין להסיק ממנו לגבי מקרים אחרים - יש לקבל את הצעת הצדדים בהסדר הטיעון ולקבוע כי העבירות שביצע הנאשם מתחלקות ל-3 אירועים: רצח האם, הנסיון לרצוח את המתלוננת והפציעה והחבלה בשני המתלוננים.

אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת הרצח - במקרה זה - נע בין 12 ל-20 שנות מאסר; בגין העבירה של ניסיון לרצח בין 6 ל-12 שנות מאסר ובגין העבירות של חבלה חמורה ופציעה בנסיבות מחמירות במתלוננים, בין 3 ל-5 שנות מאסר.

22. משקבענו את מתחם העונש ההולם בכל אחד מן האירועים, ראוי לבחון את השפעת הסדר הטיעון על קביעת "העונש המתאים" בתוך מתחם העונש ההולם. דהיינו, האם העונש המוסכם בהסדר הטיעון מצוי בתחומי מתחם העונש ההולם. אמנם הסדר טיעון אינו נמנה על הנסיבות "שאינן קשורות בביצוע העבירה" המפורטות בסעיף 40יא. לחוק העונשין, לצורך קביעת "העונש המתאים" בתוך מתחם "העונש ההולם" אולם, אין ספק כי הסדר הטיעון יכול להיחשב כנסיבה מרכזית שיש לשקלה לצורך זה על-פי הסמכות הנתונה לבית המשפט בסעיף 40יב. לחוק העונשין, לשקול נסיבות נוספות על אלה המפורטות בסעיף 40יא. לחוק העונשין.

בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.13) נדונה הקורלציה שבין מתחם "העונש ההולם" לבין טווח הענישה המוצע לבית המשפט במסגרת הסדר טיעון ונקבע כי לא מדובר במושגים זהים, ואנו סבורים כי מכוח קל וחומר יחול הדבר גם על עונש מאסר שהוסכם בין הצדדים בהסדר הטיעון.

טווח ענישה או עונש מוסכם המוצעים בהסדר הטיעון, הינם בגדר הסכמה בין הצדדים בלבד, אשר מביאה לידי ביטוי, בין היתר, את שיקולי התביעה (כגון: אינטרס הציבור, ענישה הולמת ומהירה, חיסכון במשאבים, קשיים ראייתיים ואף נסיבות ספציפיות של הנאשם לקולא), ואת שיקולי הנאשם (כגון: רצון להביא להפחתה באישומים, להקלה בעונש או הימנעות מהליך משפטי ארוך ויקר). לעומת זאת, מתחם העונש ההולם מהווה "קביעה

נורמטיבית" של בית המשפט באשר לטווח הענישה ההולם בגין העבירה ונסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם וסוג ומידת העונש המוטל עליו:

"אין למתוח קו של זהות בין הסדרי טיעון לבין מתחם הענישה, אלא יש לילך במתווה... לפיו תחילה באה קביעת מתחם הענישה לפי תיקון 113 כנתינתו, אח"כ השוואתה לטווח בהסדר הטיעון, וככל שהטווח אושר - קביעת העונש גם בהתחשב בהסדר הטיעון". (ראו גם ע"פ 3856/13 **שי גוני נ' מדינת ישראל** (3.2.14) (להלן: "**פרשת גוני**"); וע"פ 9246/12 **עמר וסלמאן חמאסה נ' מדינת ישראל** (24.3.14)).

23. משעלינו לבחון, לאחר קביעת מתחם העונש ההולם את הקשר בינו לבין העונש המוסכם בהסדר הטיעון, ראוי להפנות שוב ל**פרשת גוני** בה נפסק כי אין בתיקון 113 לחוק העונשין בדבר "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" כדי לשנות מן המדיניות המשפטית הנוהגת "לפיה בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון ועליו לבחנו בהתאם לאמות המידה המקובלות, כאשר עליהן יתווספו ואף יקבלו מקום מרכזי, השיקולים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון". (ראו גם ע"פ 8802/13 **זורון לוי נ' מדינת ישראל** (10.3.14); ע"פ 3659/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.3.14); וע"פ 7777/12 **יעקב בלקאר נ' מדינת ישראל** (25.3.14)).

24. בהרכב מורחב של 9 שופטים קבע בית המשפט העליון, כי בית המשפט:

"... יבחן את העונש על פי אמות המידה שמנינו ויבדוק אם העונש המוסכם שהוצע לו אינו מפר את האיזון הדרוש בין טובת ההנאה שהנאשם מקבל לבין אינטרס הציבור. אם שוכנע בית המשפט בקיומו של איזון כאמור, יאמץ את הסדר הטיעון. אם הופר האיזון האמור... יסטה בית המשפט מההסדר המוצע ויגזור את הדין על פי שיקול דעתו... גם כאשר בית המשפט דוחה את הסדר הטיעון... עליו לגזור את העונש ההולם בשים לב לנסיבות העניין ותוך הבאה בחשבון את העובדה כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון... אשר על כן ככלל, יש להניח כי בגזרו את הדין על פי שיקולים ראויים, הפער בין העונש שיגזור בית המשפט לבין העונש שהצדדים הסכימו עליו, לא יהיה עצום ורב. האיזון החדש שיקבע בית המשפט בגזירת הדין לאחר שדחה את הסדר הטיעון ייעשה תוך שקלול נכון של כל שיקולי הענישה כאילו נערך על ידם הסדר טיעון הולם". (ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ז(1) 577, 612 (להלן: "**הלכת האיזון**")).

בית המשפט העליון הדגיש פעמים רבות את חשיבותו הרבה של מוסד הסדרי הטיעון אשר כבר לא נראה כ"הכרח בל יגונה" אלא ככלי חשוב בידי רשויות אכיפת החוק לצורך מלחמתן בעבריינים ולמעשה, הלכה היא כי יש בדרך כלל לכבדו למעט במקרים בהם ישנה סטייה ניכרת מן העונש הראוי, דהיינו כשהעונש המוצע לבית המשפט אינו תואם את "הלכת האיזון".

בהקשר זה פסק כב' השופט א. גרוניס (כתוארו אז) כהאי לישראל:

"המוסד של הסדרי טיעון קיים בשיטתנו ובשיטות משפט דומות. יש המתנגדים למוסד זה באופן נחרץ והחלטי (ראו לדוגמה A.W. Alschuler "The Changing Plea Bargaining Debate" [42]). אין זה המקום לבחון את השאלה אם מוצדק קיומו של מוסד זה. ברור דבר אחד: אלמלא נערכו הסדרי טיעון בין התביעה להגנה, הייתה מערכת אכיפת החוק הפלילי קורסת. חלק נכבד מן התיקים הפליליים המוגשים לבתי-המשפט אצלנו ובמדינות אחרות מגיעים לסיומם על דרך הסדר טיעון ובלא ניהול משפט מלא, על כל הכרוך בכך [...] ". דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ, פ"ד נט(6) 281. (ההדגשה שלי - מ.ג.)

25. בטרם נגזור את הדין במקרה מיוחד זה, נפנה את הקורא לצידוק המוסרי לפטור את חולה הנפש מאחריות פלילית ומענישה או להקל בדינו של מי שנפגעה רוחו "**במידה ניכרת**", ואם ביצע האחרון עבירת רצח לגזור עליו "עונש מופחת".

בע"פ 2947/00 מאיר נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ו(4) 636, 647 נפסק:

"מבחינת הנעדר כשרות פלילית, אין משמעות לסנקציה שמציבה מערכת האיסורים הפליליים ואלמנט ההרתעה הגלום בה... סייג אי השפיות עניינו במי שאינו נכנס כלל לטרקלין התופעה העבריינית... נאשם הלוקה בנפשו אינו צפוי להרשעה, אך גם לא לזיכוי, שכן הדין הפלילי אינו מנתח את התנהגותו על פי הכלים שבהם מנותחת התנהגותו של אדם בריא בנפשו שעבר עבירה פלילית - על יסודה העובדתית והנפשית... לאור האמור אין תימה שהמחוקק מצא לנכון להגדיר סטטוס ייחודי לנאשם אשר ביצע את העבירה בזמן שלקה בנפשו בהשתמשו במונח 'לאו בר עונשין'. מונח זה מבטא את מובחנותו של הנאשם חולה הנפש מנאשמים אחרים ואת הצורך להגן עליו ועל החברה מפניו באמצעים ייחודיים שמפעיל המשפט בעניינו. להגדרת ביניים כאמור, שאינה זיכוי ואינה הרשעה, חשיבות לא רק מן ההיבט העיוני, אלא אף מן ההיבט המוסרי. לזיכוי בדין מצטרפת קונוטציה של הסרת כל כתם מוסרי. ספק אם נאשם הלוקה בנפשו שביצע את מעשה העבירה, אלא שבשל ליקויו הנפשי לא ניתן להרשיעו, ראוי לו שיוסר ממנו כל כתם כזה, שהרי נעשה על ידיו מעשה אשר תוצאותיו החיצוניות זהות לאלה של מעשה פלילי, על כל רכיביו - מעשה בר השלכות על הקורבן ועל הציבור בכללותו".

הנה כי כן, אדם "החוסה בצילו" של סייג אי השפיות, לא ניתן להרשיעו ולא להענישו הואיל ואין זה מוסרי לעשות כן כיוון שהוא נעדר מחשבה פלילית, שבלעדיה אין עבירה פלילית. (למעט עבירות של "אחריות קפידה", שאינן טעונות הוכחת מחשבה פלילית). אשר על כן, קבע המחוקק שאדם כזה "לאו

בר עונשין", כיוון שהעונש לא יכול להרתיעו ולא להשפיע עליו, אך מצד שני אין זה מוסרי לקבוע כי הוא זכאי בדין.

הוא הדין, אם כי במידה מופחתת, לגבי מי שההפרעה הנפשית החמורה ממנה הוא סובל מקרבת אותו במידה ניכרת לסייג של אי שפיות, כמי שעומד במבואה ואל "טרקלין" אי השפיות לא נכנס. במקרה זה אין הוא זכאי לפטור מלא מן האחריות ולקביעה שהוא "לא בר עונשין", אלא ל"עונש מופחת" במקרה של עבירת רצח, או לקביעת מתחם עונש הולם קל יותר בעבירות אחרות.

בעניין זה פסק ביהמ"ש העליון כדלקמן:

"סעיף 300א.א (א) לחוק "מכיר במצבי 'בין השמשות' בסוגיית האחריות הפלילית"... הוא עוסק בנאשם אשר לקה בתסמינים דומים לאלה המקימים סייג לאחריות פלילית [סעיף 34 ח. לחוק]. כאשר מתקיימים בנאשם תסמינים כאמור אך בדרגה פחותה, אשר אינה מצדיקה תחולה לסייג, הכיר המחוקק באפשרות להקל בעונשם של מי שהורשעו בעבירת רצח, ולסטות מעונש מאסר העולם הקבוע בסעיף 300א (א) לחוק... ואכן, גם במקרה זה, חרף העובדה שעל המערער "לתת את הדין בגין מעשה הרצח", אין הוא, מבחינה מוסרית, בדרגה אחת עם רוצח" ... מידת ההפחתה בעונש תלויה ב"עוצמת" מצבו הנפשי של המערער. זוהי בעיקרה שאלה שבדרגה. ככל שמצבו הנפשי הפחית במידה רבה יותר את יכולתו של המערער להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו... או להימנע מעשיית המעשה... כך תתקיים הצדקה להקלה משמעותית ביותר בעונשו...". (ע"פ 5738/12 וולד גבריאל טסגשב נ' מדינת ישראל (10.3.14) וראו גם הפסיקה המצוטטת (שם).

26. הנאשם רצח את אמו הורתו וגזר על משפחתו יתמות.

במידה רבה ניתן לומר כי הנאשם ביקש לרצוח גם את חברתו, אף כי למרבה המזל לא קיפד חייה והוא הורשע "רק" בניסיון לרצחה. קראנו את תצהירה, זכרנו את עדותה וכאבנו את כאב צלקותיה הפיזיות והנפשיות של אישה צעירה זו.

כך סבורים אנו כי גם המתלוננים אשר סכינו של הנאשם פגעה בהם, עברו חוויה וטראומה קשה ביותר, ואף הם לא ישכחו איך, על לא עוול בכפם, נפגעו מסכינו של אדם זר להם, רק משום שנקלעו בדרכו.

מילדותו לומד אדם כי אין לפגוע באחר שלא על מנת להגן על עצמו. לא כך היה במקרה שבפנינו; אנשים תמימים, נהג שנסע בדרך ושומר באתר בנייה, נדקרו בלי שהכירו את הנאשם ומבלי שעשו לו דבר, מטוב ועד רע.

הנאשם המיט גם אסון על משפחתו כשגם אחיו איבדו את אמם באבחת סכין, כבודם נפגע וכעת הם יידרשו לשאת בנטל הטיפול בנאשם בזמן מאסרו ולסייע לו בתשלום הפיצויים שבית המשפט ישית עליו.

דברי אחיו של הנאשם, מר ח א, בדבר כאב המשפחה וסבלה מהדהדים עדיין באוזנינו ולא ניתן להתעלם מן הכאב והסבל הטמון בהם.

27. שקלנו לקולא גם נסיבות נוספות המפורטות בסעיף 40יא. לחוק העונשין ואלה מחזקות את החלטתנו לכבד את הסדר הטיעון:

ההרשעה ועונש המאסר הממושך שנגזרו על הנאשם שהינו מאסרו הראשון, יפגעו בו ויגרמו לו נזק כיוון שלא היה עבריין אלא אדם שקט שחי חיים נורמטיביים של עבודה ושרות מילואים, והפגיעה בו בתקופת מאסרו גדולה יותר בגין מצבו הנפשי וזאת בנוסף לפגיעה במשפחתו.

אין בלבנו ספק כי ככל שיחלפו הימים, השבועות, החודשים והשנים, יתייסר הנאשם יותר ויותר על מעשיו ובמיוחד על כי רצח את אמו. מכאן החשיבות הרבה בהתייחסות שלטונות שב"ס לסכנה האובדנית הקיימת אצל הנאשם ובניסיון ליתן לו, במהלך מאסרו, טיפול מתאים.

יחד עם זאת, ראוי שנדגיש, למרות שהנאשם ביצע את מעשיו בהשפעת מצבו הנפשי הפגום, הרי משהורשע בעבירות החמורות שיוחסו לו בכתב האישום ונמצא כי הוא אחראי למעשיו, "אות קין" של רוצח ועבריין הוטבע על מצחו, והתואר "אדם נורמטיבי" לא מצטרף לשמו.

הנאשם שנעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו ובסופו של יום הודה בביצוע העבירות, אף שההודאה באה בשלב מאוחר, אנו סבורים שהנאשם מצטער על מעשיו וצערו יוסיף ויתעצם במשך השנים.

הנאשם הביע רצון לשלם, בסיוע משפחתו, פיצויים לקרבתו שנותרו בחיים.

כאמור, שקלנו את קביעת מתחם העונש ההולם לגבי העבירות הנוספות לעבירת הרצח, גם על פי הנסיבה הקשורה לביצוע העבירה ומנויה בסעיף 40ט(9) לחוק העונשין דהיינו, הקירבה של הנאשם לסייג אי השפיות. אולם, ניתן להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם גם כנסיבה שיש לשוקלה במסגרת "הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה", לצורך קביעת "העונש המתאים" בתוך המתחם, על פי סעיף 40יא(8) לחוק העונשין. דהיינו, "נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע העבירה".

מי שסובל מהפרעה נפשית חמורה, אשר הגבילה בצורה ניכרת את יכולתו להבין את אשר הוא עושה או את הפסול במעשיו או להימנע מעשיית המעשה, ניתן לומר כי הוא סובל מ"נסיבות חיים קשות" אשר השפיעו על

ביצוע העבירה וגם בנסיבה זו נתחשב לקולא דהיינו, לצורך כיבוד הסדר הטיעון.

לא נשתכח מאיתנו כי לצורך קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, רשאי בית המשפט לשקול שיקולי הרתעת היחיד והרבים (סעיף 140.ו-ז. לחוק העונשין).

אולם, בנסיבות דנן, שיקול ההרתעה מעורר קושי בשים לב להפרעה הנפשית החמורה של המבצע ושל מבצעים בכוח הסובלים מהפרעה נפשית חמורה.

28. לאחר ששקלנו את טיעוני הצדדים והעונש המוצע על ידם בהסדר הטיעון, ועל אף שב"כ הצדדים לא הציעו לבית המשפט מתחמי עונש הולמים לכל אחד מן האירועים - דבר שמן הראוי היה לעשות - נראה כי העונשים המוסכמים מצויים בתוך מתחמי העונש ההולם אשר נקבעו על ידינו, תוך מתן משקל מירבי למצבו הנפשי של הנאשם המצדיק עונש מופחת, בגין עבירת הרצח ועונש קל יותר בגין שאר העבירות.

הסכמת הצדדים בדבר הצטברות חלק מעונשי המאסר וחפיפת חלקם האחר, תואמת את האמור בסעיף 40ג. (ב) לחוק העונשין, המורה כי משקבע בית המשפט כי מדובר במספר אירועים שבגין כל אחד מהם החליט לגזור עונש נפרד, עליו לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם. אנו סבורים כי גם בנושא זה יש לכבד את הסכמת הצדדים שפורטה לעיל.

מששקלנו את נסיבותיו המיוחדות של המקרה ושל הנאשם, אנו סבורים כי העונש הכולל המוצע על ידי ב"כ הצדדים בהסדר הטיעון תואם את "**הלכת האיזון**" דהיינו, מאזן בין טובת ההנאה שמקבל הנאשם לבין אינטרס הציבור עליו מופקדת המאשימה. נזכור גם כי אינטרס הציבור איננו רק להעניש עבריינים אלא גם להענישם בעונש מידתי נוכח העובדה כי העבירות בוצעו בהשפעת מצבם הנפשי הפגוע, ולכך נוסף את המטרה ליתן להם טיפול התואם את מצבם הנפשי, למענם ולמען הציבור כולו, לחיקו יחזרו בתום מאסרם.

29. בשל האמור לעיל, ומתוך שאין אנו שמים עצמנו "יותר קטיגור מן הקטיגור" ומשמשוכנעים אנו כי המאשימה המופקדת על אינטרס הציבור ובטחונו, שקלה את כל השיקולים הראויים, ומשקיבלנו חוות דעת פסיכיאטרית של רופא מומחה בתחום, העובד בבי"ח מוכר, שנערכה לאחר שיקול מעמיק ועיון חוזר בחומר, לפיה ניתן להשית על הנאשם "עונש מופחת" בשל מצבו הנפשי, אנו מקבלים את הסדר הטיעון וגוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) בגין עבירת **הרצח** - 15 שנות מאסר בפועל.

(ב) בגין עבירת **הניסיון לרצח** - 10 שנות מאסר, מתוכן 8 שנים לריצוי בפועל שירוצו במצטבר לעונש של 15 שנות מאסר בפועל שנגזר עליו בגין עבירת הרצח, ושנתיים לריצוי בחופף לעונש עמוד 14

זה.

(ג) בגין העבירות של **פציעה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - 4 שנות מאסר בפועל, שירוצו בחופף לעונש המאסר בפועל הנ"ל.

(ד) **סך הכל אנו גוזרים על הנאשם 23 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו מיום 27/5/13.**

(ה) 3 שנות מאסר על תנאי, לבל יבצע במשך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצויים

א. אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלוננת, פיצויים בסך של 45,000 ₪, וזאת בדרך של הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט. (ב"כ המאשימה ימסור את פרטי המתלוננת וחשבונה למזכירות).

כאמור, המתלוננת הינה אישה צעירה בתחילת חייה ויהא זה מיותר להכביר מילים על הנזק הפיזי ובעיקר הנזק הנפשי, שנגרם לה וילווה אותה גם בעתיד בשל צלקותיה אותן גרם הנאשם באמצעות סכינו.

אשר על כן, ובעיקר כדי לסייע לה להשתקם, דבר שיסתייע אם תוסרנה הצלקות בניתוח כפי שהיא מעוניינת לבצע, החלטנו בעניינה להורות על תשלום כל סכום הפיצויים, בתשלום אחד ותוך פרק זמן קצר יחסית.

אנו מורים לנאשם לשלם את סכום הפיצויים של 45,000 ₪ למתלוננת עד ליום 31/5/15.

ב. אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלונן א'ח' פיצויים בסך 20,000 ₪.

ג. אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלונן א'ש' פיצויים בסך 15,000 ₪.

ד. על הנאשם לשלם את הפיצויים למתלוננים א'ח' ו- א'ש' ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כל תשלום בסך 3,500 ₪, החל מיום 1/1/16 וב-1 לכל חודש שלאחריו (מסכום זה יועבר למתלונן א'ח' סכום של 2,000 ₪ מדי חודש ולמתלונן א'ש' סכום של 1,500 ₪, בכל חודש).

עמוד 15

הפיצויים ישולמו באמצעות הפקדת הסכומים הנ"ל בקופת בית המשפט.

(ב"כ המאשימה ימסור פרטי המתלוננים למזכירות בית המשפט).

אנו מפנים תשומת לב שב"ס לאמור בגזר דיננו בקשר למצבו הנפשי של הנאשם, המצריך שקילת מקום כליאתו תוך התייחסות לקיומה של סכנה אובדנית, כאמור בחוות דעתו של ד"ר ראובברגר ושקילת מתן טיפול מתאים למצבו הנפשי של הנאשם במהלך תקופת מאסרו.

על המזכירות להעביר לשב"ס את שתי חוות הדעת הנ"ל (ת/80 ו-ט/2), והסנגור רשאי להעביר לשב"ס גם את חוות הדעת שהוכנה על ידי הפסיכיאטר מטעם ההגנה.

הודעה לנאשם זכות הערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום, כ"ה חשון תשע"ה, 18.11.14, בנוכחות הנאשם ובאי כוח הצדדים.